

har oppebaaret en Hjælp fra Kommunen, bliver forpligtet til at tilbagebetale denne, saafremt det lader sig paavise, at man ikke har haft nogen som helst Grund til at tro, at man vilde faa denne Invaliderende tilstaaet. Dette Spørgsmaal er ret aktuelt i mange Kommuner, og det drejer sig om slet ikke saa ubetydelige Beløb; jeg vil derfor finde det rigtigt, at vi tager ogsaa dette Spørgsmaal op til Behandling i Udvalget.

Dette er det væsentligste af, hvad jeg har ønsket at sige, og jeg skal slutte med at udtale, at det er min Tro, at dette Lovforslag, hvis det bliver gennemført, ikke alene vil vise sig at opfylde alle berettigede Krav fra dem, som skal hjælpes, men ogsaa i alt Fald i højere Grad end den nuværende Lov tager et rimeligt Hensyn til dem, der skal betale. Nu ved jeg vel, at man fra visse Sider ikke lægger saa overdreven stor Vægt paa Hensynet til dem, der skal betale, men jeg tror dog, det vil have nogen Betydning, at vi ogsaa ser Sagen fra deres Synspunkt, for jeg tror ikke, det har saa overvættets stor Betydning, at vi har en Sociallovgivning, der er udmærket god paa Papiret og har udmærket gode Satser for Understøttelserne baade her og dér, naar Midlerne til at praktisere Loven for ikke er til Stede, og jeg mener derfor, at vi bør tage et skønsomt Hensyn til dem, der skal betale; den Pligt har vi selvfølgelig under alle Forhold, men navnlig i en Tid som den, vi staaar i i Øjeblikket. Jeg tror, de Bestemmelser, der er foreslaaet, er betimelige, netop fordi de tilsigter at faa Udgifterne ved Loven indskrænket, saa at de kommer til at staa i et passende Forhold til de økonomiske Forhold, vi arbejder under i Øjeblikket, og jeg tror, at Bestemmelserne med Hensyn til Kontrollen ogsaa i al Almindelighed er af en saadan Art, at de vil gøre den mere effektiv, og derved vil de virke til, at Loven ikke kommer til at koste saa meget, hvad der jo ogsaa er af Betydning, men fuldt saa stor Betydning tillægger jeg det dog, at Loven kommer til at virke paa en saadan Maade, at den store almindelige Befolkning maa erkende, at den virker efter sin Bestemmelse, saa at den Velvillie, man oprindeligt viste overfor denne Lov, igen maa komme til Stede. Det har sin store Betydning, at vor sociale Lovgivning bliver ved at være populær i den store almindelige Befolkning, og hvad vi kan gøre i Retning af at hindre Misbrug af Lovene, hvorved de bliver upopulære, skal efter min Mening gøres.

Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale

Lovforslaget til Tingets velvillige Behandling.

Borghjerg: Dette Lovforslag, der er forelagt af en Overlæge, som er blevet Sundhedsminister, er et Forslag om at fratage en 25 000 af vore allerulykkeligst stillede Medborgere 71 Ø. om Dagen eller godt en Trediedel af en Invaliderende, hvortil de gennem Aarene har betalt den lovlige Forsikringspræmie, og som de troede og havde Grund til at tro, at en hæderlig, ordholdende Stat garanterede dem. Jeg tror, jeg dermed kort og godt har refereret Lovforslagets Hovedindhold. Det Spørgsmaal har allerede rejst sig fra Invaliderentydernes egen Lejr og ogsaa fra anden Side, om Staten har moralsk Ret til saaledes at bryde Forudsætningerne for Invaliderenten, svigte de berettigede Forventninger, som Invaliderentydterne har haft. Vi fra vor Side besvarer dette Spørgsmaal med et afgjort *Nej!* Det er ikke, som den ærede sidste Taler (Kr. Kristensen) sagde, en køn lille Blomst, der er vokset op i Venstres Have. Nej, det er et Forsøg paa at rykke den Blomst op, som Venstre sammen med os andre plantede i 1921.

Det ærede Medlem, der nu talte, Venstres Ordfører, kom ind paa Invaliderentelovens Historie. Han nævnte, at Tanken rejstes omkring Aarhundredskiftet, først af Venstremanden Thomas Larsen. Det er nu ikke ganske rigtigt; Sagen var rejst meget før, ikke mindst fra socialdemokratisk Side — jeg nævner Navnet P. Knudsen —, hvad der jo ogsaa er en Selvfølge, eftersom Tyskland, vort store sydlige Naboland, allerede i 1889 fik en Invaliditetslovgivning. Det ærede Medlem nævnte ogsaa de Takster, som det ærede Medlem Hr. Stauning som Minister i 1919 foreslog, men glemte at tilføje, at *hans* Forslag hvilede paa Forsørgelse og ingen Forsikringspræmie krævede, og at der dernæst til de Takster, som det ærede Medlem nævnte, var forskellige Tillæg. Jeg synes, det havde været rigtigere, om det ærede Medlem havde føjet disse to Ting til, for at hans Oplysninger kunde komme til at staa i den rigtige Belysning; ellers vil de meget let være udsat for at misforstaas.

Sagen var modnet gennem en lille Menneskealder til den Lov, som vi fik i 1921, og som gennemførtes med stor Hurtighed — fra den 16. December 1920, da daværende Indenrigsminister Sigurd Berg forelagde Forslaget, til den 6. Maj 1921, da det fik kongelig Stadfæstelse —, let og glat og med Tilslutning fra alle Sider.